

Polibek na rozloučenou

Je pátek večer, závěrečný den tohoto nesnadného týdne. Jsem vyčerpaná, oči se mi klíží. Má hlava je jako upadený květ, o který si právě někdo otřel své špinavé boty velikosti Titanicu a zlomil jej v půli nazelenavého stonku.

Zaplétám se do sítí svých myšlenek a nenávratně se vzdaluji skutečnosti, která mi nedovoluje žít tak, jak bych si přála. Ubírám se ke spánku. Ne, je to spíše jen pouhé bdění. Přemýšlím, a přitom má víčka klesají stále níž a níž. Nic necítím. Snad vděčně a netušíc pouze oddychuji.

Opět ho slyším. Volá mé jméno, ale já jej neznám. Jeho pronikavý hlas se mi vkrádá do nevědomí. Utíkám, avšak do cesty se mi staví spousta nečekaných překážek. Snažím se ze všech svých sil, bojuji. Trvá to dlouho, dokud mě nezradí mé vlastní nohy a ruce. Už neutíkám, ale pouze kráčím pomalým a těžkým krokem, který je náznakem mé prohry. Nechci se vzdát, ale musím. Jsem příliš slabá a unavená na to, abych se snažila vzdorovat. Dostal mě. Jeho lživý smích je natolik hlasitý a bolestivý, že se vzdávám. Vtom slyším ženský hlas, snaží se mi něco říct, ale já stále nevnímám. Probouzím se a matně rozpoznávám postavu stojící přímo nade mnou.

Má matka tam tiše stála a pozorovala mě. Najednou jsem na své tváři ucítila hřejivý dotek její dlaně. Bylo to jemné pohlázení plné lásky a naděje, kterým mě opět přivedla na svět. Byla jsem jí vděčná, ale přitom jsem cítila, jak její srdce puká žalem. Naštěstí ona to uměla výborně zamaskovat, což já jsem mnohdy nedokázala. Večeře bude v sedm, oznámila mi a samozřejmě nezapomněla podotknout, ať si jdu umýt ruce. Byla celá nešťastná z toho, jak se všude dočítala, že celý svět zachvátila podle ní „dvojitá chřipka.“ Od té doby se z nás stali téměř vegetariáni. Jelikož chřipka to byla jak prasečí, tak i ptačí. Přestala věřit snad všem obchodníkům, kteří měli něco společného s „nakaženým masem“. Tím pádem se pro mě masna začala stávat čím dál větší objevem nynější doby.

Po překvapivě chutné večeři jsem se opět odebrala do své „věže“, kde jsem rozjímalá nad životem. Ne však příliš dlouho. Mé zelenomodré oči totiž směřovaly pohled na hromádku školních knih, které ležely přede mnou a netrpělivě čekaly, až se se mnou znovu podělí o svůj tučný a mnohdy i nesmyslný obsah. Všechny ty nekonečné poznámky a hodiny odborných projevů mě natolik zmáhaly, že jsem už nebyla schopná dalšího kroku. Bylo ticho. Vtom mi ukápla slza na Limita, jelikož jsem seděla nad sešitem matematiky. Předmětem, který se za poslední tři roky stal mým úhlavním nepřítelem a se kterým jsem neustále vedla bezmeznou válku. Můj zájem však ohromila malá kapka slané slzy, která pomalu a odvážně putovala po nažloutlém listu papíru, jako by ji nic nedrželo a nic ji nebránilo ústupu. Po pár vteřinách, kdy se vytratila z povrchu papíru jsem si uvědomila, že když se vzdám a přestanu bojovat za to, co chci, skončím jako ta nebohá kapka, která byla výplodem mé nešťastné fantazie.

Rozplynu se a na věky zmizím.

Převládal ve mě pocit samoty a úzkosti, který mě začal natolik ovládat, že už jsem nebyla schopná jediného slova. Pak jsem si utřela nos voňavým heřmánkovým kapesníčkem a velmi hlasitě si povzdychla. Myšlenky mě postupně opouštěly.

O hodinu později, kdy matematické rovnice přestaly být mým nechtěným společníkem, jsem si napustila horkou koupel. Jen tak ležet v teplé vodě plné jemně hladivé pěny, která laskala mé mladé tělo, byl pro mě neuvěřitelný požitek. Cítila jsem, jak mě opouští veškeré neblahé myšlenky. Koupel mě natolik osvěžila, že jsem měla chuť jít se bavit. Vylezla jsem z vany a zabalila se do svého barevného ručníku od Nestlé. Okamžitě jsem zvedala sluchátko telefonu a zběsile vytáčela číslo své nejlepší kamarádky Hany. Opětovně souhlasila a navrhla místo, kam bychom mohly jít. Byla jsem nadšená! Běžela jsem tedy do pokoje a hledala ve skříni to

nejslušivější oblečení, ve kterém bych vypadala neodolatelně. Ještě řasenka, stíny, lesk na rty a je hotovo.

Zanedlouho se ozval náš hulákající zvonek a já šla přivítat Hanu téměř připravená. Čau, Lenko, pozdravila mě a vešla dovnitř. Vydrž, ještě si vezmu kabát a můžeme vyrazit! Po další minutě strávené před zrcadlem a oblékáním si kabátu nás šla má matka vyprovodit. Musely jsme si vyslechnout ještě veledůležité kázání, které nás mělo poučit o slušném chování, pití alkoholu a vybavování se s cizími lidmi. Na vše jsme souhlasně přikývly a byly na odchodu. Vtom ke mně ještě přiběhla a na čelo mi vrazila pusou. Dávej na sebe pozor, Lenko. Jo jasný, mami, nemusíš mít starosti, jsem přece už velká holka, nemyslíš? Musela jsem jí ještě skládat sliby, na které mi slovně otiskla přijímací razítko. Bylo to trapné, i když jsem svou matku nade vše milovala. Občas se ke mně chovala jako k malé holce, jak ponižující, řekla jsem si.

Po půlhodinové cestě pěšky jsme se dostaly k silně ozářené budově, která nesla obrovskou ceduli s nápisem Beach Club, náš oblíbený. U vchodu stáli dva svalnatí bodyguardi, kteří si nás tázavě prohlíželi. Asi nemají nic jiného na práci, než tu počumovat po mladých holkách, odsekla Hana a my zrovna procházely kolem nich. Byla to velmi sebevědomá a krásná dívka, která mě vždy dokázala dostat do skvělé nálady, i když její chování bylo někdy pro druhé téměř nepochopitelné, mně to nevadilo. Říkala se o ní spousta věcí, ale já měla pořád svou nejlepší kamarádku, se kterou jsem se mohla podělit o ta nejtajnější přání. A tak to mělo být. Byla jsem spokojená a neměla jsem potřebu něco řešit.

Dovnitř vedla dlouhá a úzká chodba se slabým osvětlením. Nahánělo mi to hrůzu, ale když jsme se konečně dostali do víru dění, proběhl mnou pocit nadšení. Všude kolem byla spousta lidí, kteří byli natolik zaneprázdnění klábosením a tancem, že téměř nepostřehli další návštěvníky. Šly jsme k baru. Naštěstí se našla poslední dvě volná místa na vysokých barových židlích. Hana objednala dva míchané nápoje, které jsem doposud neznala. Becher Mary. Musíš zkusit něco nového, otočila se ke mně a nabídla mi sklenku. Bylo to odporné pití, ale já si dala ještě. Po druhé už mi to chutnalo víc a já se začala cítit skvěle a tak uvolněná. Byla jsem ráda, že jsem konečně vypadla z toho baráku, kam mě to den ode dne táhlo míň a míň. Konečně jsem se bavila a nic mi nebránilo v cestě. Byla jsem volná a plná energie. Lenko! Slyšíš! To je naše oblíbená! Křičela mi do ucha Hana, která zpozorněla, poté co uslyšela naši oblíbenou skladbu od Fugeese. Okamžitě mě stáhla ze židle a běžely jsme na parket, který byl už tak přeplněn lidmi. Opravdu velmi dlouho jsme tančily.

Po vyčerpávajících pohybech jsem Hanu opustila a vrátila se zpět k baru na své vyvýšené a oblíbené místo. A on tam byl! Celou dobu mě neustále pozoroval a já nevěděla, co mám dělat. Byla jsem v koncích a zmatená. Nebyl tu nikdo, kdo by mě ochránil. Najednou mnou otrásl neuvěřitelný strach a já chtěla domů. Hledala jsem Hanu. Bohužel marně. Začala jsem tedy jednat sama. V šatně jsem si vyzvedla kabát a snažila se co nejrychleji utéct z toho prokletého místa. Neustále jsem se ohlížela za sebe a se strachem jsem čekala, že ho uvidím. Nebyl tam. Nebyl nikde. V tu chvíli mnou otrásl ještě větší strach než předtím. Chtělo se mi brečet. Ach ne, proč je jen ta cesta tak dlouhá, vzlykala jsem. Chtěla jsem být rychle tam, kam mě to ještě před chvílí ani trochu netáhlo. Chtěla jsem být doma. Okamžitě jsem vytáčela matčino číslo, jenže ona to nezvedala. Byla pravděpodobně někde jinde, než tam, kde jsem ji potřebovala mít. To mě ještě více oslabilo. Najednou jsem za sebou spatřila čísi postavu. Byla ohromná tma a já viděla pouze velký obrys, který jsem ihned nedokázala rozpoznat. Och, ne! Byl to on! Ten cizí muž! Věděla jsem to! Rozběhla jsem se tedy, co nejvíc mi to šlo. Cesta byla dlouhá a noc až příliš chladná. Už jsem se neotáčela, protože jsem věděla, že běží za mnou a mně dochází síly.

Najednou jsem se znovu ocitla ve svém vlastním snu, který mě téměř každou noc doprovázel a děsil. Teď to ale byla skutečnost. Nemohla jsem ani přemýšlet, jak rychle jsem se snažila běžet.

Volala jsem o pomoc, prosila jsem Boha, ale nikdo mi nepomohl. Doháněl mě a já upadala do šoku. Mé nohy a ruce přestávaly fungovat. Zpomalila jsem a pomalu padala k zemi. Cítila jsem jeho pevný stisk. Byl chladný a bolestivý.

Tráva byla mokrá od kapek rosy. Plakala jsem a srdce mi pukalo bolestí. Neměla jsem nic. Nikdo mi nepomohl a já křičela stále tišeji a beznadějněji. On mě utišil. Jeho slovům jsem však nevěřila. Už jsem ho neviděla, i když mi jeho obrovské tělo skrývalo nádhernou noční oblohu. Něco mi šeptal, ale já nerozuměla, pouze jsem prosila. Cítila jsem, jak mi slzy stékají po tváři.

Opustily mě mé síly i naděje. vzdala jsem se, protože on byl silnější a jeho mohutné ruce mi zanechávaly stopy zlosti na tváři. Mé srdce krvácelo. Byla jsem jeho obětí a on byl mým vrahem. Věděla jsem, že je konec, a proto jsem si přála ji ještě jedinkrát spatřit.

Přímo jsem prahla po láskyplném doteku své matky. Po vděčných a laskavých slovech, která mě pokaždé zahřála u srdce a já věděla, že žiji. Cítit její lásku mě stále naplňovalo silnou nadějí, jenž přetrvávala nejen v mém vědomí, ale i v mém pukajícím srdci. Byla jedinou osobou na celém světě, která mě vždy dokázala uspokojit svojí touhou po tom, abych se cítila šťastná a vyrovnaná. Byla mou starostlivou matkou a zároveň i nejlepší přítelkyní, která ve mně vzbuzovala chuť žít, i když to bylo čas od času velmi nelehké. Bohužel bylo načase odejít. Svůj kousek života jsem prožila jak v radostech, tak i strastech.

V této chvíli umírám, ale ještě mě čeká dlouhá cesta. Teď už vím, že na světě není nic krásnějšího a hřejivějšího než láska a náklonnost matky, která mi dala nejen možnost žít, ale i možnost milovat jak samu sebe, tak i ostatní.